

(המשך בעמוד 11)

היה נסער במיוחד. ספסלי הליכוד היו ריקים כמעט לחלוטין. החרותניק היחיד שנכח באולם המליאה היה ח"כ מיכה רייסר. הוא תמך, אומנם, בחצי פה בחברו איתן, אבל רמז לכל הנוכחים באולם, בתנועות ידיים שאינו משתמך עות לשתי פנים, מה הוא באמת חושב על הנאום המשולב של "מיקי".

בקטע אחד בנאום תקף איתן גם את שר-המישפטים, משה ניסים, על שאינו כופה על היועץ המשפטי "השמאלני" להגיש תביעה מישפטית נגד אנשי הרשימה המתקרמת.

נסים, שנעלב אישית, נעץ עיניים. ספקי-תמחות ספקי-נועמות, בח"כ רייסר, החרותניק הג'נטי פרש את זרועותיו בתנועת-ביטול ברורה כלפי ח"כ איתן.

הכל ציפו שניסים יציע להעביר את הנושא לוועדה. ח"כ שבח וייס, איש המערך, נרשם כדי להסיר את הצעתו של ח"כ איתן מסדר-היום של הכנסת. נאומו של שר-המישפטים היה חמור. הוא גינה את הנפגשים עם ערפאת. עם זאת, ניכר היה שהוא כועס מאוד על ח"כ איתן, בשל התבטאויותיו נגד משרד-המישפטים ונגד ניסים באורח אישי.

בשלב מסוים סבר ח"כ וייס, שניסים עצמו יציע להסיר את הצעת ח"כ איתן מסדר-היום. וייס חש לח"כ מתי פלד, יעץ לו לגשת למזכיר הכנסת ולהירשם כדי להציע להעביר את העניין לוועדה, לפני שיספיק מאיר

בצלאל מיזרחי פסק — גניש שילים ססו אלף דולר

אתה מוכן לשלם? רוצים לגמור? 20 אלף דולר יותר או פחות זה כבר לא משנה. אז שטרוזמן רצה 150 אלף דולר ושולם הציע 70.

"אני לא שמעתי את הטענות שלהם ולא הייתי בורר. בסך-הכל הייתי נוכח בסיכום ביניהם. אמרתי להם: אני מציע שתגמרו ברוח טובה, תלכו לבית מיישפט ותציגו את ההסכם. חבל על ההוצאות המיותרות".

ברוח דיבריי-הפיוס של מיזרחי, סיכמו שני הצדדים שגניש ישלם לשטרוזמן פיצוי, ובתמורה ימחק שמו מכתב-התביעה. הסכום שהוחלט עליו

התביעה שהוא הגיש נגד השניים עמדה על סכום המתקרב ל-700 אלף דולר. בינתיים חיפש שטרוזמן בכל מחיר דרך להתפשר עם הצדדים. באחרונה נוצר קשר עם גניש, ובשיחה המכרעת השתתף מיזרחי.

"חבל על ההוצאות!"

הפגישה נערכה בחודש שעבר בתל-אביב, בדירתו של אחד

בוררות מסוג אחר

היה מאה אלף דולר, כפשרה בין שתי עמדות-המיקוח האחרונות של הצדדים.

בין השניים נחתם חוזה כמקובל, והוא הוגש כחוק ביום השני השבוע לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב. גניש הסביר להעולם הזה, שהוא אינו רואה שום דבר חריג בהסכם כזה. מנימת קולו היה נדמה שהוא מרוצה ביותר מהסדר שהושג כחוק מחוץ לכותלי בית-המשפט.

העובדה ששפירא נותר מחוץ להסכם מעוררת תמיהה. העולם הזה פנה לשפירא וביקש לדעת, אם נכונות השמועות שהוצע לו הסדר והוא סירב לו. שפירא הופתע לשמוע שרק הוא נשאר הנתבע בתיק, ציין שלא בא במגע עם שטרוזמן או באי-כוחו מזה זמן רב, ולכן גם לא יכול היה להשתתף בהסדר.

שטרוזמן, לשעבר קופאי במיפעל השיכפול באוניברסיטת תל-אביב וגייזר הפועל רמת-גן בכדורגל, יכול היה לחידד השבוע בסופוק, כשעבר במסדרונות בית-המשפט המחוזי בתל-אביב. הצעיר, שלאחרונה עבר כשכיר במועדון-לילה באחד המלונות שלאורך חומי-הים של תל-אביב, וזה לזריקת-עידוד נכבדה, לקראת הקרב המישפטי עם שפירא.

גניש הוכיח בצעדו זה פעם נוספת, שהוא החליט להיכנס לתקופה של שקט, להתרחק מכלי-התיקשות ומאור-ההורקרים. לפני זמן לא רב הוא יצא סופית מחברת-הבניה שנשאה את שמו והותיר אותה בידי שותפו, דויד ("דודי") אפל, חבר מרכז חרות ואיש אמונו של השר דויד לוי.

אין זה סוד שהיחסים בין שפירא וגניש אינם כתמול-ששום. והסיבה לכך אינה רק פרשת מניות מקט.

בתקופת הפריחה של שוק המניות דובר לו עניין בשיטת העובדות, מבקש בין גניש ושפירא, וגם מיזרחי, הם התרכזו בהרצת מניות דרך סניף חברת הבורקים בטוחה ברמת-השרון. מומי

חיים פינאנסים משערים, שקבוצה זו גילגלה מיליוני דולארים.

האם הסכים גניש להגיע לפשרה, כדי שלא לחשוף בבית-המשפט את כל שיטות העבודה המתוחכמות של הקבוצה? ואם כן, מדוע לא עשה כמוהו גם שפירא?

ספק אם אפשר יהיה למצוא תשובה לשאלות אלה. גם שטרוזמן, שלכאורה יש לו עניין בחשיפת העובדות, מבקש להגיע להסדרים מהירים ולהתחיל לשיקום את עצמו. אחרי השנתיים הקשות שעברו עליו. **בן-ציון ציטרין**

ממנהלי העבודה של גניש. נכחו בה כמה אנשים, וביניהם אחד האחים ממישפחת אלפרון מגיבתי-שמואל ומלווה בריבית מפורסם בשם מועלם. לחבריו סיפר שטרוזמן, כאילו היה זה מיפגש-צמרת של בוררים, המוסי' כמים על שני הצדדים. מיזרחי זעם על כך שהוא כונה, כביכול, "כבורר" בין השניים.

על הפגישה סיפר מיזרחי להעולם הזה:

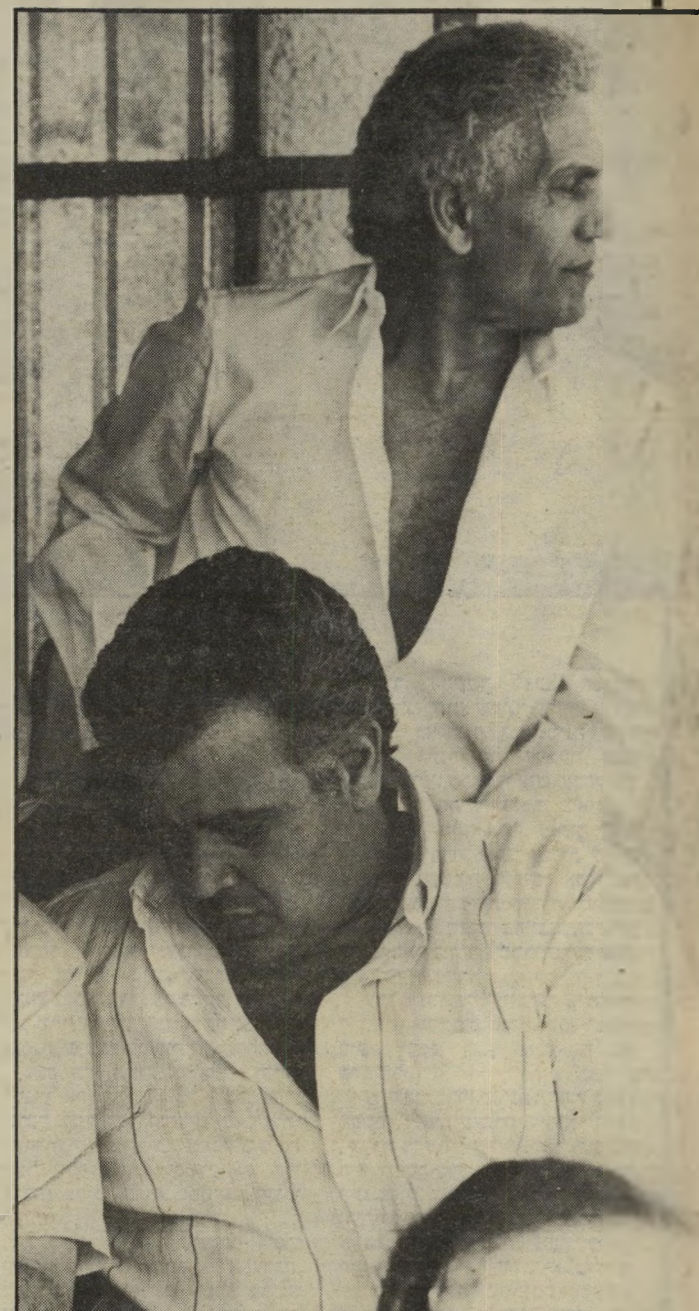
"שלום (גניש) בא אליי הביתה ולקח אותי. באתי לדירה. לא לעניין הזה בכלל. היו שם אנשים שלא היכרתי.

מוניה שפירא הפתעה

שתיתי כוסית והסתכלתי בטלוויזיה. לא ידעתי שיש שם ישיבה. "בינתיים גניש והבחור השני, שלא היכרתי, דיברו ביניהם. אחד אמר לשני: לא דפקתי אותך! השני אמר: כן, דפקת! אחרי-כן הם התווכחו איזה שעה על סכך. זה רצה סכום כזה, השני הציע סכום אחר.

"שטרוזמן, שעד אז לא הכרתי אותו, אמר: הנה נמצא פה בצלאל מיזרחי. אני מוכן שבצלאל יקבע בינינו. אני אמרתי להם: אתה, טוען שקופחת? ולגניש:

גניש (יושב) ומיזרחי (מאחוריו) היו שם אנשים שלא היכרתי

מניות בשער הגבוה ביותר של 2700 נקודות, שהיה אז שער השוק, אחרי ניפוח אינטנסיבי. מחיר הרכישה היה 700 אלף דולר. חבילת מניות נוספת הוא רכש מחוץ לבורסה, באמצעות חברת הבורקים בטוחה.

לצורך העניין ניהל שטרוזמן את תיקי לקוחותיו ותיקיו שלו כך, שכל ההשקעות הופנו לקניית מניה זו. בחודש מאי 1983 הופיעו לפתע בשוק היצעים עצומים של מקט. כדי להגן על האינטרסים של לקוחותיו, הוא רכש את כל ההיצעים. אחרי שהדף את גל ההיצעים הראשון, הוא נקלע לקשיי-נוזילות חריפים ביותר, ונפילתו היתה עניין של ימים.

אחרי כמה ימים התברר לו, כי המקור להיצעים הוא בשותפיו, גניש ושפירא. שהפרו את ההסכם עימו נפטרו מהמניות שברשותם וגרמו למפלות.

שטרוזמן איבד את כל עולמו. הוא שקע בהפסדים, מכר את כל רכושו כדי לפצות חלק מהלקוחות המרומים. הוא ניסה בכל דרך אפשרית להגיע להסדר עם גניש ושפירא, אך לטענתו, כפי שפורטה בכתב-התביעה, לא העלה אלא חרס בידו.

כעבור זמן מה, כאשר מכונתו של מוניה שפירא, שחנתה ברמת-השרון, מולכרה בריזון, נעצר שטרוזמן כחשוד במעשה. אחר כך שוחרר. בגלל כל מה שעבר עליו, הוא ירד למחתרת. אחרי ששב אל עצמו, פנה לעורכי-דין והכין כתב-תביעה מפורט.

הקבלן שלום אהרון גניש שילים 100 אלף דולר לברוקר, שתבע אותו על מכירת מניות בניגוד להסכם בעליפה שהיה ביניהם. גניש והתובע, יוסף ("יוסי") שטרוזמן, הגיעו להסדר מחוץ לכותלי בית-המשפט. ההסדר מנע את המשך ההליכי כיום וגניש נמחק מהתביעה. הנתבע השני בפרשה, מוניה שפירא, לא שותף במשאיו-מי תן, ולכן הוא יתעמת בבית-המשפט עם שטרוזמן. האיש שהביא לפשרה בין שטרוזמן וגניש, וכיוון לסיום חיובי של הסכסוך, הוא הקבלן והמלווה בצלאל מיזרחי, חברו של גניש.

תחילתו של הסיפור בראשית 1983. כפי שפורסם לראשונה בהעולם הזה (9.11.83), נוצר קשר מיסחרי בין שטרוזמן מצד אחד וגניש ושפירא מצד שני, על רקע הפריחה בבורסה. שטרוזמן, מנהל חברה לניירות-ערך והשקעות בשם דנור, ששכנה בדיזנגוף סטור בתל-אביב, קיבל מהשניים הצעה שהתקשה לסרב לה.

בכתב-התביעה שהגיש שטרוזמן לבית-המשפט, הוא גולל תיאור מרתק של עשיית ריווחי-ענק בבורסה. לדבריו, הציעו לו השניים שותפות ברכישת מניות חברת מקט. שנשחרו אז בבורסה, במטרה להשתלט במשותף על החברה. שטרוזמן קנה מהשניים חבילת

ח"כ וייס אין CASE

כהנא לעשות זאת. אלא שהתברר שלא יהיו נאומים נוספים. שר-המישפטים הציע לח"כ מיכאל איתן להסתפק בנאומו ולא לעמוד על דיון. כך נרשמו שני נאומים קיצוניים נגד הפגישה, ולא אופשר לח"כים שבח וייס ומתי פלד לשאת דברים בזכות המגעים עם אש"ף.

במו ניכסון וקיסניג'ר. בסוף הישיבה הפיץ ח"כ שבח וייס את תמליל "הנאום של אש"ף". נאומו של ח"כ וייס כלל את איזכור העובדה, שבי-1976 סירב שר-המישפטים חיים צדוק להעמיד לדין את חברי המועצה למען שלום ישראל-פלסטיני, שנפגשו עם עיצאם סארטווי וכמה מחבריו.

בנושא הפוליטי הגדיר ח"כ וייס את ערפאת כ"אויב". וטען שרק עם אויבים אפשר לעשות שלום. הוא הביא לדוגמה את הסכסוך-השליחים שערכו ריצ'ארד ניקסון והנרי קיסניג'ר עם אויביהם המרעים בווייטנאם. הוא גם נקט בשמו של מנחם בגין, שנפגש עם אויב מר של ישראל, בשם אנוור אל-סאדאת.

סיכם וייס: "לליכוד אין מה להציע לערפאת. המערך — מנוע לפי שעה מלקבל את הצעותיו. לכן נשארו רק אנשי הרשימה המתקרמת, שיבצעו את מהלכי-הפתחה במשאיותם". העולם הזה 2477